

НА ЧЕСТЬ ДНЯ ПЕРЕМОГИ

8 травня в актовому залі відбулися урочисті збори студентів, викладачів і співробітників Інституту, присвячені 45-й річниці Перемоги Радянського народу в Великій Вітчизняній війні.

В залі — ветерани фронту. Всі вони відзначені високими і почесними нагородами Батьківщини. Це вони, будучи воїнами доблесних Збройних Сил, нанесли поразку фашистській Німеччині, відстояли в жорстокій боротьбі з агресором свободу і незалежність нашої Вітчизни, принесли звільнення народам Європи.

Збори відкрив секретар парткому В. М. Бабій.

З доповіддю на них виступив доктор філософських наук, професор, активний учасник Великої Вітчизняної війни В. К. Шановський.

Перемога у тій важкій війні, відзначалася у доповіді, була завойована мужністю, бойовою майстерністю і героїзмом радянських воїнів на полях битв, самовідданою боротьбою партизан і підпільників за лінією фронту, кожноденним трудовим подвигом працівників тилу, об'єднаними зусиллями антигітлерівської коаліції і антифашистського руху.

В роки Великої Вітчизняної війни були припорожені героїчні традиції Радянських Збройних Сил. В єдиноборстві з сильним і підступним противником вони переконливо довели перевагу вітчизняної зброї, радянського військового мистецтва, показали світу зразки військової доблесті, самовідданості і гуманізму.

Ветеранів минулої війни з всенародним святом теплим словом поздоровили народний депутат УРСР, професор, доктор технічних наук, ректор ВПІ Б. І. Мокін та воїн - інтернаціоналіст, депутат Ленінської районної Ради народних депутатів, студент ІБФ С. М. Онуфрійчук.

В той же день з нагоди свята відбувся «Вогник» для колишніх фронтовиків. Голова ради ветеранів війни полковник у відставці В. М. Говоров вручив присутнім на «Вогнику» подарунки, а піонери вітали їх з Днем Перемоги. Аматори художньої самодіяльності Інституту порадували учасників Великої Вітчизняної змістовним концертом.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 18 (390)

П'ятниця, 11 травня 1990 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

ПІДРУЧНИК І ЙОГО АВТОР

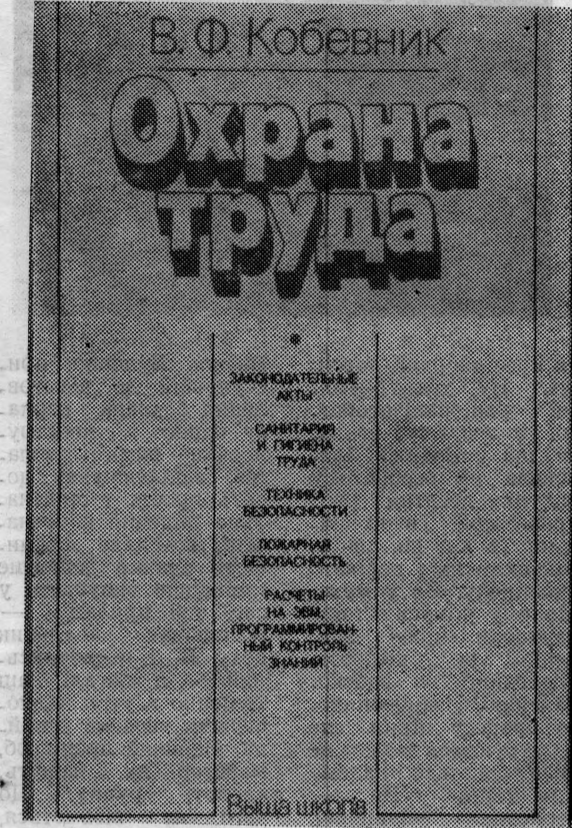

Ця подія в історії Інституту небуденна. Її перше автором підручника, за яким навчатимуться студенти технічних вузів України (не виключено, що й Радянського Союзу), став працівник нашого Інституту, доцент кафедри охорони праці і навколишнього середовища Василь Федорович Кобевник. Підручник «Охорона праці» щойно випущено видавництвом «Вища школа» на російській мові. У ньому майже 15 друкованих аркушів. Тираж — 26 тисяч примірників (отже, цілком достатній, щоб ним могла скористатися переважна більшість вузів країни).

Як же почувається автор першого Інститутського підручника? — Зовсім буденно, — говорить Василь Федорович. — Книга вийшла в березні. Воно є тільки в системі бібліотекара, а на полицях магазинів ще не з'явилася.

Чи довго ви працювали над нею?

— Загалом впродовж шести років. Три роки писав, три роки «видавав». Чому «видавав» у лапках? Тому, що видавничий процес — суцільне

ходіння по муках. Було дуже багато уточнень, доробок, «кліматичних» та «атмосферних» змін у видавничій погоді. Спершу планували 20 аркушів, потім передумали — поставили десять. Я — у високій міністерській кабінеті. Вдалося відвоювати 15 — п'ять, де йшлося про техніку безпеки будівельних робіт, зняли (якийсь автор на той час активно пробирався з коротким довідником по охороні праці в будівництві). Якби вдалося зберегти цих п'ять аркушів, то підручник, охоплюючи всі види робіт, був би універсальним.

...Таким чином, залишається поздоровити Василя Федоровича з визначним творчим досягненням і побажа-

ти йому ще більших успіхів у викладацькій і науковій роботі. Цей підручник у його житті перший. А до того було більше десятка різних навчальних посібників, в тому числі й монографія «Механізація і автоматизація на рудниках», випущена 1962 р. в Москві. Зараз він трудиться над посібником «Методика розрахунків практичних учбових завдань з охорони навколишнього середовища».

А тепер — про самого Василя Федоровича. Він — з шахтарського роду. Батько був бойовим котовським кавалеристом і коли по закінченні громадянської, частини котовців об'єдналася в комуну і оселилася в панських маєтках славетної відтоді

Ободівки, Федір Кобевник вибрав свою долю — подався до Кривбасу — лопаточником. Була така професія в шахті — лопатою руду вантажити і одкидати. По тому за кмітливість і живий, природний розум послали на курси, так званих «відповідальників», що готували для шахт відповідальних працівників.

Став колишній кавалерист гірничим майстром, а син пішов його дорогою — у 1953-му скінчив Криворізький гірничорудний інститут за спеціальністю інженер-електромеханік. По тому — електромеханік шахтарської дільниці, інженер, наладчик в енерголабораторії тресту «Держиньскруд», старший інженер відділу головного енергетика, заступник, головний енергетик тресту. Тут і закінчив десертацию з електробезпеки в шахтних мережах.

У Вінницькому політеху В. Ф. Кобевник уже 17 років. Зважаючи на великий досвід керівної роботи і прекрасні людські якості, обрали секретарем парткому вузу (1975—1978 рр.). Десять літ, тобто, два можливих строки, доцент Кобевник очолював кафедру охорони праці, де трудиться й понині.

У Василя Федоровича — три сини. Два з них пішли до нашого Інституту — один уже працює інженером енергетиком, а другий готується ним стати.

Отака біографія автора підручника. Головним у ній було і є — працювати, не покладаючи рук. Праця — мати усіх багатств і досягнень. Охороняють працю від небезпеки, але ніколи не можна охороняти людину від праці. Це — однозначно!

В. ІВЧЕНКО.

НАШ ІНТЕРКЛУБ

26—28 квітня відбувся перший міський фестиваль студентів країн Азії, в якому взяли участь посланці Бангладеш, Індії, Пакистану, Шрі-Ланки, котрі навчаються в політехнічному і медичному інститутах Вінниці. В програмі фестивалю — виставки народної творчості, страв національної кухні (з дегустацією і продажем), великий концерт художньої самодіяльності, що відбувся в будинку культури виробничого об'єднання «Термінал».

Найактивнішу участь в організації і проведенні фестивалю взяли студенти Удінмухамед Аслам (Бангладеш), Мухаммед Джамшид (Пакистан), аспірант Умар Шахид (Пакистан). Коти, виручені від фестивалю (понад 700 крб), перераховані в фонд Чорнобиля.

В. КАВКА,
заступник декана по РІС.

З 29 квітня по 3 травня в Тернополі відбувся фестиваль дружби «Інтермаївна-90». В ньому взяли участь також 9 студентів нашого Інституту з Іорданії, Палестини, Куби і СРСР.

Нашу делегацію розповіддю про Вінницю і ВПІ представляв палестинець Гассан Мохаммед (4 курс РТФ).

Було багато цікавих знайомств, поїздок, екскурсій. Надовго залишаться в пам'яті відвідини Почаївської лаври, а також концерти, пісні і танці під відкритим небом, у лісі. На прощальному концерті наша делегація виконала пісню «Ти ж мене підманула» — фестиваль відбувся українською мовою.

Делегація ВПІ за активну участь у фестивалі нагороджена грамотою.

І. ВАСИЛЬКОВА,

викладач кафедри української та російської мов.

ПОСЛАНЕЦЬ НА З'ЇЗД

Геннадій Сивак — особа серед наших студентів популярна. Він очолює Інститутську комсомольську організацію і тому, природно, на конференції 20 квітня йому довірили бути делегатом XXVI з'їзду АКSM України.

Інститут Геннадій скінчив минулого року. Навчаючись за студентською партою, керував комсомольською організацією машинобудівного факультету. Ініціативний, енергійний, любить постійний пошук.

З якою ж програ-

мою поїде наш секретар на республіканський комсомольський з'їзд?

— З'їзд відбудеться в червні і я ще маю час багато про що подумати і багато що обговорити в колі наших активістів — отже, будуть вироблені основні параметри програми. В усякому разі поїду до Києва не для того, щоб тільки голосувати за рішення, підготовлені заздалегідь і піднесені в друкованому вигляді — намагатимусь, щоб до них увійшли і ті думки, які

сьогодні тривожать серце мені самого. Зокрема, хочеться ширшої участі комсомолу в різних виборних організаціях, більшої його соціальної захищеності, економічної діяльності і самостійності. Неодмінно потрібні зміни в змісті і напрямках комсомольської роботи, але сам комсомол мусить залишитися, адже в нього стільки досвіду і добрих традицій, що поховати їх, відмовитися від них назавжди просто нерозумно.

В ГОДИНИ ДОЗВІЛЛЯ

Створений в Інституті культурно-музичний студентський центр «Союз» має можливість ознайомити всіх бажаючих з відеофільмами як зарубіжного, так і радянського кінематографу. В фондах відео-теки є стрічки, відзняті в останні роки і місяці. Отже, якщо випали години дозвілля, то запрошуємо завітати в гуртожиток № 5, де діє наш відео-салон.

М. ДОБЕНКО.

І ЗНОВУ „ЛАМБАДА“

З 15 травня ц. р. розпочнуться заняття з популярного в наші дні танцю «Ламбада». Вони проходять в культурно-музичному студентському центрі «Союз», що в гуртожитку № 5. Запис з 17 до 22 години.

Коли в механічному цеху СКТВ «Модуль» заходить мова про найкращих виробників, неодмінно в ряду цих авторитетних прізвищ ви знайдете Василя Івановича Буценка — фрезерувальника з більш як десятирічним стажем.

Якось його запитали: «Де ж ти, Василью, так вправно навчався фрезерувати?». У відповідь почули: «Навчальних закладів не кінчав. Щоправда, вечорами трохи відвідував класи майстерні другого міського профтехучилища. А в основному самотужки набрався знань і уміння».

Що ж, не кожному дано досконало оволодіти професією фрезерувальника, не пройшовши курсу теоретичних дисциплін, тривалій практичної підготовки під керівництвом досвідчених майстрів.

Взяти хоча б той же фрезерувальний верстат 6Р-82-Ш. В його комплект входять сотні фрез, призначення котрих потрібно знати, як отчешай, безпомилково оперувати ними при виготовленні деталей. Вкрай необхідні знання з металознавства, характеристик якості матеріалів, міцні навички читання складних креслень. Тут тобі фізика і математика, геометрія і хімія та ще з десяток спеціальних предметів, пов'язаних з обробкою металів, технологічними процесами, організацією виробництва, матеріальною частиною верстатів тощо.

І від того, наскільки твердо цими знаннями володіє робітник, таким і буде його коефіцієнт корисної дії, настільки виявлятиметься і обов'язково дасть про себе зна-

ФРЕЗЕРУВАЛЬНИК

ти його творчий потенціал. Ну, хоча б взяти раціоналізаторство. Доречно тут згадати, що у Василя Івановича на особистому рахунку десятки раціоналізацій. Точно скільки їх він не знає, так само як і керівництво цеху. Бо у механічному чомусь такій важливій справі значення не надають, пропозиції по вдосконаленню виробничого процесу ніким не реєструються і не оформляються належним чином. Це — серйозне упущення, особливо на такому підприємстві як «Модуль», де конструкторська, раціоналізаторська думка повинна бити джерелом.

— Пригадує, як

Василь Буценко, приступивши до виготовлення боковин каркасу одного з конструкторів нами приданих, запропонував досить просте і оригінальне рішення по оснастці, що дало можливість значно дешевше і швидше випустити у світ той прилад. — розповідає начальник цеху В. І. Сорочинський. — А взагалі наш Буценко в усіх відношеннях людина надійна. Великий працелюб, майстер, як кажуть, «золоті руки». До чого не візьметься, все у нього робиться на лад. Професор у своїй справі. Хто б не звернувся за порадою, завжди дасть мудру консультацію, або сам покаже, як слід вико-

нати ту чи іншу роботу.

І зовсім не випадково те, що В. Буценко вважається на «Модулі» справжнім настаником молодих робітників. Це з його «легкої» руки освоїли фрезерувальну професію Олександр Данилюк і Микола Ковальчук. Та хіба лише вони!

У колишнього прикордонника вчаться не тільки юні. До голосу кадрового фрезерувальника прислуховуються вчені і дипломовані фахівці, винахідники і організатори виробництва. Прикладів тому можна навести безліч. А суть їх одна: «Дуже хочеться, щоб скрізь було добре, щоб скрізь був порядок», — так охарактеризував своє життєве кредо сам Василь Іванович.

Саме для загальнодоброго він при якісному виконанні вивершує норми виробітку до 140 процентів. Здається, більше нього в цеху рідко хто йде з таким випередженням. І це робить честь передовому виробничнику. Успіхам його раді в колективі, раді і в сім'ї. Бо зовсім не байдужа до трудової слави свого татка донька Наталка, учениця двадцять першої середньої школи, тієї самої, яку сімнадцять років тому закінчив В. Буценко. З повагою до виробничих заслуг ставиться і дружина — контролер ВТК заводу «Кристал», де до 86-го трудився Василь Іванович, де здобув спеціальність і став майстром високого класу, гордістю кристалівців, а нині і взірцем для гідного наслідування кількохсотенного колективу «Модуля».

Д. БОРИСОВ,
Фото Р. КУТЬКОВА.

ГОТУЮТЬСЯ АБІТУРІЄНТИ

Про необхідність серйозної передекзаменаційної підготовки маючтних абітурієнтів для вступу у вуз говорити не доводиться. Адже з кожним роком вимоги до вступників зростають. На екзаменах вони повинні показати тверді і ґрунтовні знання в обсязі за середньою школою з математики, фізики і на вибір — з російської або української мов і літератур.

Без вільного володіння цими предметами, вкрай потрібними для навчання у політехнічному інституті, й мови не може бути про вступ. Тим то і викликана була потреба у створенні в 1970 році підготовчих курсів для претендентів на звання студента політеху.

Нині структура курсів така: з тривалістю навчання 8 місяців (204 чол.), 6 місяців (251) і 3 місяці (176 чол.) З першого червня діятимуть півторарічні і двотижневі курси, які охоплять передекзаменаційною підготовкою близько 800 молодих людей, котрі виявили бажання здобути інженерну спеціальність.

Крім цього існує і заочна форма навчання. Нею охоплено 122 чоловіки з різних куточків нашої країни. Свої контрольні роботи надсилають жителі Мурманська і Красноярська, Воркути і Брянська, Ашхабада і Магадана, не кажучи вже про сусідні Білорусію і Молдавію, багаті області України.

Таким чином, протягом року підготовчими курсами охоплюється навчанням з трьох провідних загальноосвітніх дисциплін понад 1500 чоловік. Про ефективність роботи курсів свідчить такий показник: близько 80 процентів наших учнів стають студентами ВПІ та інших вузів країни.

І в цьому чимала заслуга викладачів курсів, котрих у нас нараховується понад 40. Це — висококваліфіковані вчителі математики, фізики, української та російської мов і літератур, переважно з вінницьких середніх шкіл, а також викладачі кафедр вищої математики, загальної фізики і російської мови нашого інституту.

Серед них варто відзначити плідну роботу математиків Г. А. Каченауска, С. В. Семашко, Ф. І. Ямпольської, фізика А. Г. Цибрій, філолога В. Я. Корженко та інших.

Зусиллями викладачів інституту, зокрема, кафедр математики і фізики, на допомогу нашим учням підготовлено чимало методичних розробок з навчальних дисциплін і профорієнтацій.

Підготовчими курсами послідовно здійснюється наказ ректора про перехід на українську мову навчання. Зараз у нас діють дві україномовні групи, а влітку буде створено десять таких груп, до яких увійдуть понад 400 юнаків і дівчат.

Заняття на курсах проводяться, як правило, вдень з 8.30 до 14 години, у вечірні — з 18.15 до 21.40 на четвертому поверсі культового корпусу.

Однак слід зауважити, що умови для нормальної роботи курсів поки що, як слід, не створені. Маю на увазі робочі місця для викладачів. До цього часу ми перебиваємося в одній тісній кімнаті, де окрім трьох шатних працівників, доводиться перебувати і вчителям.

Ректорату варто подумати про виділення ще хоча б однієї кімнати для викладацького складу підготовчих курсів.

М. ЗМІЄВСЬКА,
завідуюча підготовчими курсами ВПІ.

СКІЛЬКИ НАШИХ ВЧИТЬСЯ ЗА КОРДОНОМ?

— На повний курс навчання наші студенти відправляються в країни Східної Європи, Китай, на Кубу, в Монголію. Зараз загальна їх кількість складає 550 чоловік.

В інші ж держави вони відправляються на півроку — рік. В 1989 р. курс, так званого, «включеного навчання» (строком до року) пройшли 250 радянських студентів в США і 120 — в ФРН...

Більше половини навчальної квоти припадає на вузи (решта місць віддається АН СРСР, ТАРС та іншим), причому розподіляється вона рівномірно по всій території країни.

В 1988 р. по лінії Держкомосвіти для наукової роботи за рубіж виїхало 2600 чоловік. В минулому році ця цифра склала 3 тис. чоловік.

Що стосується наших випускників середніх шкіл, то вони повинні

Як відомо, в Радянському Союзі навчаються тисячі студентів, аспірантів і стажерів більше, ніж зі ста країн світу. А які перспективи збільшення числа радянських студентів і стажерів, що навчаються за кордоном? Про це розповідає заступник начальника Головного управління зовнішніх зв'язків Держкомосвіти СРСР М. Слєпцов.

бути за кордоном матеріально забезпеченими і мати житло, а в капіталах — ще платити за навчання, причому, не в карбованцях, а валютою. При вступі в зарубіжний вуз у радянської людини виникає проблема: ми визнаємо диплом про закінчення вузу лише тих країн, з якими СРСР має угоди про еквівалентність документів про освіту (держави Східної Європи, КНР, В'єтнам і деякі країни, що розвиваються). З капіталістичних держав таку угоду маємо тільки з Фінляндією.

Щоправда, в провідних європейських вузах — Оксфорд, Кембрідж, Сорбонні навчаються представники Радянського

Союзу, але то діти працівників радянських прикордонних установ. Окрім цього, торік в Оксфорд (Англія), навчалось також 10 аспірантів.

Слід відзначити, що останнім часом популярним став обмін студентами на рік для навчання в зарубіжному вузі. Наприклад, в США, куди ми відправляємо по 2—3 чоловіки в коледж одразу після закінчення другого курсу в радянському вузі. Кандидати повинні вільно володіти англійською мовою. Мешкають радянські студенти разом зі своїми американськими ровесниками в гуртожитках.

Що стосується добору кандидатів, то ми цю про-

цедуру віддаємо повністю на розгляд вузів. Існує думка, що серед радянських студентів, котрі їдуть в США на навчання, — лише «блатні». Скажу одразу, що «вчисленням» їх соціального складу Держкомосвіта не займається — нас цікавить виключно успішність кандидатів і їх професійна підготовка.

Як повідомили в деканаті по роботі з іноземними студентами ВПІ, зараз у нашому вузі навчається 520 студентів, більш як з 70 країн світу. На стажуванні в Мюнхенському технічному університеті (ФРН) в 1988 році перебував докторант нашого інституту С. М. Набойщиков.

Нині 5 науковців ВПІ працюють викладачами у вузах країни Африки.

Для навчання у вузах зарубіжжя готуються два аспіранти Вінницького політеху.

РОЗДУМИ

ПРОЩЕ всего человека замарать, Чтобы потом всю жизнь отмывался. Напустит на него собак рать, Чтобы сам, как собака, кусался. В творчестве — лишит свободы, Введенной в Афинах Платоном. Отверать от красоты природы, Чтобы Ньютон не смог стать Ньютоном. Трудно дается в искусстве добро — Талант через черствость должен пробиться, Уплатить за способности эти оброк, Днем и ночью упорно трудиться. Свою жизнь надо трудом оправдать, Все лучшее из души людям отдать.

СЛОВО дороже коня» —

Так говорят в Дагестане. Слово крепкое, как броня, Серце спасет во вражьем стане. Как кинжал, слово может Ранить смертельно грудь, На лопатки богатыря положить. Пробудить, заставит уснуть. Слово красоту калечит, Калече дает красоту, Смертельно больного излечит, В душу вселяет мечту. Доброе слово стремилось найти, Чтобы дальше могли все уйти.

Іван ІВАНОВ.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.